

זם רביעי בשייד-מונס. השעה היא 7 בערב, והחשיכה כבר ירדה על בתיה הישנים של השכונה ועל סמטאותיה הבלתי מוארות.

הקיוסק חקטן של צילי הוא היחיד הפי תוח בשעה זו. לכאן באים מדי ערב צעיריה של שייד-מונס. במכנסיים הדו-קיים ושיער מגודל, הם יושבים ומדברים על טוטו, על פיס, על צבא ועל מילואים. "אם עברת את הצבא, אתה יכול לעבור הכל בחיים," אומר יעקב.

"חוץ מאשר מיליון ל"י," עונה לו יצחק וצוחק. לא, לא. הוא מניע בראשו. צבא זה לא בשבילו.

שוחקים. כשנגמרים נושאי השיחה, תמיד אפשר לטפס קצת על צילי, הרוסיה הישנה. צילי מתפרנסת מן הפרוטות שהיא מקבלת מילדי השכונה עבור ממתקה. קשר הזמן והגיל מחזיק אותה במקום על אף הכל.

"צילי, הלכת לדיסקוטק בשבת?" הם שואלים אותה וצוחקים.

בשבע וחצי סוגרת צילי את הקיוסק. בחוץ — ערב קר. למרות זאת מתיישבת הקבוצה על מעקה האבן שבסמוך לקיוסק. הם יישארו כאן עד שיתליטו היכן יבלו את הערב. והשיחה קולחת: טוטו, פיס, צבא.

מגיע ניסן, והחבורה צוהלת. כשניסן מגיע, בא הצחוק עימו.

מרות

אוטומטית

ב שבדי הסמוך עוברת קבוצת ילדים רעשנית. ילדי רמת-אביב, הילדים היפים חוזרים הביתה. שולחים מבט אל הבהורים, מחליטים שהם לא מסוכנים, וממשיכים בדרך.

לא היו קריאות התגרות, לא היו עלברי נות. אבל פתאום היתה קבוצה של ארבעה ילדים מתכתשת בעפר. שני רמת-אביבים ושניים מבני הדור הצעיר של שייד-מונס היו שרועים על השביל אחוזים בחיי בוק של איבה ושינאה.

החברים והחברות מרמת-אביב מתבוזזים במחזה. הם חוששים להתערב. הילדות קוראות לברוח.

שני היפים מצליחים להחליץ. הם קמים על רגליהם ונמלטים במהירות. שאר חב"י ריהם נעלמים באותו קצב. החבורה חוזרת למעקה האבן. השיחה שנקטעה נמשכת כמו לא אירע דבר.

"ועם," אומר אהרון, "לא יכולת לבוא לשייד-מונס בלי רשיון כניסה. כל זה

אנחנו מתחנכים על בני הצפון

"מה החיים הכי טובים?" חולם רפי. "לחיות על אי. רק אתה ועוד בחורה. אפילו שכל מה שיהיה לך לאכול זה עכברים, צפורים ואני לא יודע מה עוד." כולם מניעים בראשם להסכמה, ומסתכרי לים על ניסן. נו, שיעשה כבר משהו מצחיק. האווירה מתחממת, כמה כוסיות משקה, והבחורים משתלהבים. לאן נעלמה אוירת האדישות, שאפפה אותם כמה דקות קודם לכן?

"אני משרת עכשיו בצבא," אומר יעקב, "וכל פעם שיש מסעות אני עוזר, מרים חברה שגפלו, עוזר להם לסחוב. אבל בערב, כשאני פותח את הטלנוויזור בערב-בית, הם מתרגזים והולכים למפקד, כי הם לא טובלים ערבית.

"תראו עלי. אני פוחד להתחנך. למה? אין לי עתיד. כן, יכולה להיות לי דירה בעפולה, אבל זה עתיד זה?"

חוזרים לנושא של ילדי השכונה. "אחרי שסגרנו את ביה"ס של שייד-מונס, והפכו אותו לבית-ספר לילדים מפגרים, רוב ילדי השכונה לומדים ברמת-אביב, וגם הולכים שם למועדון. או יש פחות שיני-אה."

"זה הכל בעייה של כסף," זורק לעברו יצחק.

ורפי מסכם: "הבעייה היא שלו יש ולי אין. כאילו אני פחות טוב. לא תמיד אני יכול להאשים את ההורים על זה שהביאו הרבה ילדים."

"גם הממשלה אשמה, כי היא לא תומכת מספיק בצעירים. אז מה אם היא נותנת עוד שנתיים של חינוך חינם? העשירים נהנים מזה, ואם היא מעבירה משפחות מהשכונות לשיכונים חדשים, אז היא רק מרכזת אותן במקום אחר. רק המקום משנה, הבעייה נשארת."

תופסים לבנות

ומכים הבנים

ה שעה מתאחרת, אבל הם נאחזים בנושא. ואינם מרפים ממנו. מהר ישתוללו אולי בבית-קולנוע, ויספקו לתור כם עוד קצת איבה. אבל בחדר היפה של איקו, כשהם מדברים ופניהם מרצינות מחמת חשיבותו של הנושא, הם נראים הרבה פחות מסוכנים. יותר משהם דומים לחבורת בריונים, הם מזכירים קבוצה של תנועת נוער, שהתכנסה לדון בנושא אקטואלי.

בחוץ ניתן לראות את האוניברסיטה הזוהרת בשלל אורותיה. ממול את בתיה

מבוגרים שהיו באים לעזור, אם היו רודים אים שאנחנו בצרה.

"וגם הרבה משפחות עזבו את השכונה," נכנס לדבריו יעקב. "אבל מה? תמיד חוזרים. ההורים עוברים למקום אחר, ור אנחנו, הצעירים חוזרים אליה כמעט כל ערב. ככה זה. קשורים אליה. כל החברי רים נמצאים פה."

הקור מתגבר. קשה להישאר בחוץ. חלק מהקבוצה מחליט ללכת לסרט. השאר הולכים לחדר של איקו.

החדר של איקו הוא שם דבר בשייד-מונס. בעבר היתה זו רפת. איקו ריצף את קירותיה בצדפים, תלה עליהם פוחי-לצים, והוסיף אורות צבעוניים מהבהבים. שירי 99 ונשמה עולים מפטיפון בפינה. כאן נתפסת השלווה של החברה.

שהיה מגיע לשכונה היה מקבל אוטומטית מכות. היינו מאורגנים בקבוצות, וכל יום שישי בערב היינו יורדים עליהם. למה? לא יודע. היו להם בתים יפים, וכשהיינו מגיעים לרמת-אביב היו צועקים: "הנה השייד-מונסים." כמו שעושים לכושפים.

היה להם מועדון, והיו מביאים לשם סרטים, כשהיינו באים, לא נתנו לנו להיכנס. כן, גם לנו היה מועדון. אבל איזה מין מועדון? היה בא מדריך לשעתיים, ולא שם בכלל על העבודה שלו. או הרבצינו לו, ושרפנו את המועדון. כל זה היה לפני שלוש שנים. עכשיו יש פחות מכות. למה? אנחנו גדלנו והתגייסנו לצבא. רק הקטנים נשארו, והם פוחדים להרביץ. כשי הגדולים אינם, אין להם גב. כשאנחנו היינו מרביצים, תמיד היו בחורים יותר

